

25 SEPTEMBER — HET OFFER IS AANGENOMEN

“Zo de HEERE lust had ons te doden, Hij had het brandoffer en spijsoffer van onze hand niet aangenomen, noch ons dit alles getoond...”—Richteren 13:23

Dit is een soort belofte die wij door nadenken afleiden. Het is een gevolgtrekking die terecht uit vaststaande feiten wordt getrokken. Het was niet waarschijnlijk dat de Heere aan Manoach en zijn vrouw had bekendgemaakt dat zij een zoon zouden krijgen en het toch in Zijn hart had om hen te vernietigen. De vrouw redeneerde goed, en wij doen er goed aan haar gedachtegang te volgen.

De Vader heeft het grote offer van Golgota aangenomen en heeft verklaard er welbehagen in te hebben; hoe kan Hij ons nu willen doden! Waarom een plaatsvervanger als de zondaar toch moet omkomen? Het aangenomen offer van Jezus maakt een einde aan de angst.

De Heere heeft ons onze uitverkiezing laten zien, onze aanneming tot kinderen, onze eenheid met Christus, ons huwelijk met de Welbeminde: hoe kan Hij ons nu vernietigen? De beloften zijn zo beladen met zegeningen dat wij wel bewaard moeten worden tot het eeuwige leven. Het is voor de Heere onmogelijk ons te verwerpen en toch Zijn verbond te vervullen. Het verleden stelt ons gerust, en de toekomst bevestigt dat nog eens.

Wij zullen niet sterven maar leven, want wij hebben Jezus gezien, en in Hem hebben wij de Vader gezien door de verlichting van de Heilige Geest. Omdat dit zien leven geeft, moeten wij wel eeuwig leven.

